

BARRETADES

Quim Curbet

EDITOR

► www.barretades.cat

COMADIRA

Cada any, per aquestes dates, la càtedra de patrimoni literari que dirigeix -amb afany admirable- **Mariàngela Vilallonga** a la Universitat de Girona organitza unes lliçons magistrals a l'antiga capella gòtica del claustre de Sant Domènec, reconvertida ara en sala de Graus de la Facultat de Lletres. Aquest any, el tercer, les ha impartit **Narcís Comadira**, poeta i pintor, tres lliçons englobades sota el tema de «divagacions sobre la forma».

El ponent va començar parlant de la importància simbòlica del número tres, quan precisament tres eren les absències al seu entorn. Lògicament faltava el rector, perquè els rectors sempre tenen coses més importants a fer, això ho sap tothom. També es va excusar l'absència d'un representant de la Diputació de Girona, tot i que no van explicar què hi pintava concretament en aquest acte. I en tercer lloc es van trobar a faltar els alumnes de lletres, per als quals en principi hem de suposar que s'organitzen aquestes festes.

La dotzena curta d'assistents érem gent diversa i ocupàvem discretament les tres primeres files: tres jubilats, tres professors que van venir un moment a treure el nas, tres becaris que feien fotos i repartien dossiers, i tres despitats com jo, que segurament no teníem res millor a fer.

«Potser, quan parlem de crisi, estem parlant d'una gran esclatxa que es va obrint inexorablement entre la cultura i la realitat»

Mentre en Narcís Comadira es passejava com qui no vol la cosa pels tres càntics -compostos de trenta-tres tercets encadenats- de La Divina Comèdia, jo pensava que és un privilegi escoltar-lo i se'm feia difícil imaginar que hi hagi gent, de l'àmbit universitari o de la cultura, que es desenten-gui tan fàcilment d'aquesta mena d'actes. Segur que les excuses d'uns i altres són variades i comprensibles: l'horari, el lloc, la convocatòria, la coincidència d'altres actes... deu ser que sí, que tenen raó, però a mi no em trauran de continuar pensant que potser quan parlem de crisi, estem parlant d'una gran esclatxa que es va obrint inexorablement entre la cultura i la realitat.